

Považuji práci za sentimentální kýč, který se nehrozí nejkřiklavějších a nejopráskanějších prostředků, jimiž lze dojímat obecenstvo. Od lásky dětinské až ke krveprolití (zavinila je ovšem přílišná dobrotivost), od záletnice k Lidunce, neviňoučké dcerušce pana hostinského, od řádnosti k zoufalosti, od zoufalosti k štěstí nenadálému, od arogance k skutku šlechtnému, od žaláře k srdci mateřskému, od málo mravného Bobíka a choulostivých řečí až po dražbu chaloupky rodné, od jedné přepjatosti k druhé, od nevkusu k nevkusu, od reminiscence na kalendář až po neostýchavé fortissimo banality vodí nás tato povídačka. Není v ní pranic, co by alespoň zdaleka odpovídalo pravděpodobnosti a nějakému životnímu smyslu. — Hornové, Ireny, Rybečtí, Bobíci atd. jsou prostě zjevové spisovatelů snadničko pracujících. Byli stvořeni z žebra Ohnetova, pobíhají v začarovaném kruhu druhořadé literatury a nikdy se jim nepodařilo vydechnouti. Lid obecný nad nimi pláče, ale počítat, že při jejich novém nástupu budou opět prolévány slzy, je proti dobrým mravům. Protože mimo tento záměr a mimo pošetilé velikášství vyjádřené dopisem Filmovému poradnímu sboru nic nenalézám, doporučuji, aby byla věc zamítnuta.

Po stránce filmové jde o nejprostší aranžmá scén popisných a explikujících. Duch a invence nejsou přítomny.

Abych uvedl aspoň jeden relativní klad, chci ukázat na část, která má být mluvena. Ta je — myslím — vypracována civilně, slušně a nikoli bez obratnosti.